

عنوان مقاله:

ضرورت امامت در آراخواجه نصیرالدین طوسی

محل انتشار:

پژوهشنامه کلام تطبیقی شیعه، دوره 1، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

محمد شعبان پورشش پلی - استادیار گروه علوم قرآن و حدیث، دانشکده الهیات، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

خواجه نصیرالدین طوسی بهعنوان یکی از متکلمان مشهور شیعه در قرن هفتم با نوشتن آثاری چون (تجرید الاعتقاد) که شیعه و سنی آن را شرح کرده‌اند؛ توانسته بر اساس قواعد کلامی و فلسفی از آرای شیعه بهویژه در مسئله امامت دفاع کند، وی بر متکلمان متاخر خود حتی در جهان تسنن نیز اثر گذاشت و آنان روش وی را الگو قرار داده و کتاب‌های مهمی را نگاشتند. این پژوهش در صدد است تا با رویکرد توصیفی-تحلیلی، آرا خواجه نصیر را در مبحث امامت به صورت تطبیقی در چهار اثر کلامیشان ارائه کند و در نهایت به این نتیجه دست یافته‌است که وی، امامت را بهعنوان یک اصل اعتقادی و در مباحث مستقل مطرح نموده‌است و سعی کرده به این مباحث ساختار منطقی دهد و آنها را با شیوه‌ای تحلیلی-منطقی مورد پژوهش قرار دهد؛ در این راستا دلایل ایشان در دو حوزه عقلی و نقلی، پرداخته شده‌است.

کلمات کلیدی:

خواجه نصیرالدین طوسی، ضرورت امامت، مولفهای امامت، وجود دائمی امام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1186279>

